

דינה סוקולובסקי: מהקיבוץ לעיר

ב כני פעם שבת-קיבוץ מציגה את מועמדותה לתחרות מלכת-המים היא ממקדת אליה תשומת-לב רבה. כאילו ש-קיבוצים אין בריכות-שחייה או חתוכות. דינה היא נציגת קיבוץ אמיתית. לא ילדת-חוץ שהתחנכה בקיבוץ, אלא ילידת המשק. ולא סתם קיבוץ, אלא קיבוץ השומר-הצעיר איילון, שבגליל המערבי. נכון שהיא עזבה את הקיבוץ לפני כמה חודשים, ויחד עם כמה חברות שהלכו בדרכה, כדי לחפש את עצמן ואת עתידן בעיר הגדולה, הקיר-מה קומונה עירונית, אבל באופי היא נש-ארה עדיין קיבוצניקית.

בקיבוץ סיימה דינה את בית-הספר הי-תיכון, עבדה בבית-ילדים. מלבד זאת למ-דה לרקוד ולנגן. ההיסטוריה המוסיקאלית שלה כוללת שורה ארוכה של כלי-נגינה, שהבולטים בהם הם פסנתר והליל-צד. ואילו בתחום הריקוד לא הסתפקה בריקוד-דייט, רקדה באלט באולפן שבגעתון, משום כך, כשנתקלה יום אחד במודעה באמצעותה חיפשו רקדניות ללהקת כרמון המתחדשת, לא היססה והציגה את מועמדותה. היא נכללה בלהקה שהציגה את ה"לה גראנד מיוסיקול" של ישראל באר-לימפיה בפאריס. כשהתפרקה הלהקה כבר לא חזרה אל הקיבוץ.

למרות שאביה הוא צלם-חובב ברמה גבוהה, והיא שימשה לו לא פעם כאובייקט מרכזי לצילומיו, היא לא תיארה לעצמה שתעשה זאת פעם באופן מיקצועי. עכ-שיו, כשהיא עובדת כפקידה כדי לפרנס את עצמה, היא מכשירה את עצמה לקראת קאריירה מעין זו. עוברת קורס לדוגמניות. "החיים הם כל כך מפתיעים," מעידה דינה, המתנשאת לגובה של 1.70 ס"מ. על עצמה, "דברים שרציתי לעשות לא עשיתי ולעומת זאת אני עושה עכשיו דברים אחרים ממה שרציתי. צריך לתת לחיים ללכת כמו שזה בא."

ויזי בן-דויד: מישפחת הכדורגל

מ זל שעונת הכדורגל הסתיימה לפני שהחל הקיץ. אחרת, ספק אם אפשר היה לחזות בגופה החטוב והתמיך של ויזי (1.72 ס"מ) על חופי הים של חיפה. תחת זאת היא היתה ודאי חובשת את הספסלים של אחד מאיצטדיוני הכדורגל, ואלה לא היו דווקא של קבוצת מפורסמות, המשתקות בליגה הלאומית, אלא מיגרשי קבוצות כמו הפועל גבעתי-אול-גה, טירה או תל-חנן. אהדתה של ויזי לקבוצת כדורגל אינה עניין של סנטימנטים. זהו עסק משפחתי. אביה, מישל בן-דוד, לשעבר מכוכבי קבוצת הכדורגל של הפועל חיפה, הוא כיום מאמן כדורגל, וויזי הולכת אחריו באשר יילך.

לא רק היא. הם חמישה אחים ואחיות בבית, וכולם, כולל האם שהיא מנהלת-משק בית-החולים הכרמל בחיפה, משוגים עים לכדורגל. אחד מאחיה הקטנים מש-מש בדרך כלל כקמיע הקבוצה שהאב מאמן. כשהיתה ויזי קטנה, היה האב לוקח גם אותה עמו למשחקים ואימונים. עכשיו היא באה לבד, יושבת ביציע ומתלהבת מרחוק, כדי לא להפריע לאבא לנהל את המשחק.

הלימודים בתיכון קצת יאשו את ויזי בת ה-18. אחרי השישית עזבה את התיכון העירוני, החלה ללמוד בבית-ספר אקס-טרני, כשבשעות הבוקר ובחופשים היא משמשת כפקידה במשרד עורכי-הדין של ח"כ משה שחל. התחביב העיקרי שלה, מלבד שחייה, הוא קריאת ספרים. בעיקר סיפורי-מלחמה, מה שעשה אותה לנערה קרבית. עכשיו, כשהיא עומדת בפני גיוס לצה"ל, אין דבר שהיא משתוקקת לו יותר מאשר לשמש פקידה פלוגתית ביחידה קרבית, לא חשוב היכן, אפילו בסיני. העיקר שיהיה קרבי.

"אני רוצה לצאת מהאווירה של הפיי-נוק בבית," טוענת ויזי.

